

▶ 19 СЕРПНЯ - ДЕНЬ ПАСІЧНИКА

ГІРКОГО МЕДУ НЕ БУВАЄ

Уявіть собі навколо просторий луг, насичений зеленою травою, квітами, майже поруч у дворі озерце, а в садку - аромат меду. Світлосийний, запашний, від вдихання якого стає затишно душі і спокійно серцю. Посеред такого земного раю живуть люди, наділені невтомною працею, гостинністю, наполегливістю і великою любов'ю. Саме любов дозволяє Ігорю Івановичу та Ользі Андріївні Шевчукам, які проживають у селі Підгайці, берегти мир та злагоду у сім'ї, виховувати синів, а тепер уже й онучку, давати лад чималому обійстю, мати красивий, добротний, затишний будинок і успішно вести бджолярство. Поговорити про бджіл, мед, вулики напередодні Дня пасічника саме з Ігорем Шевчуком ми вирішили не випадково, адже у його родині пасічниками з діда-прадіда. Щоправда, у свій час дід Арсен мав лишень 2-3 вулики, нині ж у його онука вже до 50 сімей.

Ігор Іванович (див. фото), можна сказати, виріс посеред хатинок-вуликів. Відразу за їх городом колись стояла колгоспна пасіка. Разом із дружиною Ольгою Андріївною навіть згадали прізвища тих, хто колись оберігав унікальне створіння. Це - Микола Рудюк, Костянтин Кравчук. У КСП "Правда" бджіл тримають і донині. Щоправда, пасіка тепер далеченько від села і нею опікується Микола Косянчук. Коли у 1980-му році Ігор Шевчук повернувся з армії колгоспної пасіки по сусідству з хатою уже не було. А в домашній - одна сім'я. Тоді не те, що якась подія спонукала до бджільництва, зовсім ні. Просто спробував розпочати справу власноруч і відтоді страшенно захопився нею. Я ж бо все допитувалася при зустрічі:

- Бджолярство: це стан душі, ще одна професія чи бізнес?

- І перше, і друге, і третє, - відповів І.І.Шевчук. - Якщо немає відповідного стану душі, то хіба можна займатися якоюсь справою? А якщо ця справа сприяє ще й сімейному бюджету - то це ж подвійне задоволення для душі.

Про бджоли Ігор Іванович може розповідати годинами. Маючи неабиякий пасічницький стаж він перечитав і гору відповідної літератури. Журнал "Український пасічник" і донині, як настільна книга у сім'ї. До речі, чоловікове захоплення повністю розділяють дружина Ольга Андріївна, син Руслан. Вони - його перші помічники і про поведінку бджіл уже знають достатньо цікавого. Наприклад, що ці божі комахи сприймають лише три кольори: синій, жовтий, білий. І не доведи, Господи, з'явитися на пасіку у чорному вбранні, напідпитку. Дуже чутливі вони до запахів, диму, голосних звуків. Здатні навіть реагувати на неспокійний, збуджений характер людини. Цікаво було дізнатися від пасічника зі стажем і про постійність характеру бджіл: вони не люблять аби чіпали, переносили їх хатки. У бджіл, як і в людей, своя ієрархія: у рої комахи діляться на робочих (тих, що носять мед), бджіл-охоронців, бджіл-розвідників, ну і само собою, є матка і є трутні. Серед бджіл суворі закони. Скажімо, інколи в рої народжується не одна, а кілька маток. Проте виживає лише одна - найсильніша, інших вона вбиває. Не завжди бджоли приймають підсажену чужу матку. Можуть вбити і викинути із вулика, як це роблять напередодні зими із трутнями.

- Треба бути дуже пильним навесні, - продовжує розмову І.І.Шевчук, - коли бджоли виходять на обліт, бо можуть і втекти. Зимом в неутепленому вулику можуть змерзнути. Влітку теж турбот вистачає. Щоб мед був запашним, смачним, цілющим, я, приміром, змайстрував спеціальну платформу на яку виставляємо вулики і вивозимо їх у поле, до лісу, де більше цвіту квітів, гречки, соняху... У спеціальній годівниці виставляю і воду. Не повірите, але за добу мої бджоли випивають по 3 літри води... Тож до них доводиться наведуватися часто.

Ось такий довгий і копіткий шлях варто пройти, аби дочекатися запашного меду. У Шевчуків він, справді, справжній, без домішок і обману, який із чесним сумлінням можна вивезти і на базар та запропонувати людям. На цей продукт у пасічника клієнтів, слава Богу, вистачає. В окрузі усі давно знають: Ігор Іванович - порядна людина і господар добрий. У нього навіть щороку свою практику проходять студенти-бджоляри Млинівського технікуму ветеринарної медицини. Набуті досвід і знання щиро передає усім, хто б не звернувся.

Тепер, коли І.І.Шевчук дочекався заслуженого відпочинку, він має намір власноруч переробити вулики. Для цього уже й дошки прикупив. Знаючи, що в колишнього професійного пожежника, фотографа, водія, механізатора золоті руки, віриться, чергова мрія здійсниться. Чоловік ніколи не сидів, склавши руки, тож і нині перебуває у постійному неспокої, залишаючись надійною опорою для сім'ї і всієї родини.

Галина РУДЕНКО.